

Καίνε τὰ μάτια- δάδνες για τίς έκτοξεύσεις

των τελεηφόων συλλογισμών

Κι' ατάσεις, εὐθραυστες, σάν' από πορσελένη

ἐπιλωπίτες κρηστά, στίς κόννες των τηλεφωνών.

Κι' α σόνουρα, ἀνάμεσα σέ δυδέποχες

καίνε τὰ μάτια μας, ζουβρίβουρα.

Ἦχαν τὰ χέρια- χαμογελαστές φωλιές

εἶναι, σὲ ζεστές τους οἱ παλάμες

αυτομόνου μεσα τους τὰ χέρι, τρυφερό,

τὸ ^{προξυμένο} κίχκχκχκχ τὸ φωνεῖ, ἀνθρώπινος ὁ μόχθος

κι' ἐκεῖν- τὸ καμαριτὸ τὸ περιστέρι, ἀναστημένο

ἀπὸ τὸ τούλιο κρόνος τοῦ στρατιώτη,

ἀπὸ τὴν κόλαση, ἀναστημένο,

ἔχῃ μὲ τοῦ Πιχάσο τὸ πινέλο.

Καίνε τὰ μάτια- φρέσκα ὄσι- ὄντια τῆς διφα-

σιένης λευτεριές

καί κ' ἄτοπτρα ἀνοιχτὰ στήν κόνο, σὲ χαιρετισμό

καί στήν ἀγάπη. Κι' ἡ ἀγάπη,

σάν τὸ σπῆρο τοῦ σταριοῦ

ξεσχίζει σόννε κ' ἠπειρωτικῆ, καί, νά,

κονάχα μ' ἐνα νόμισμα, σ' ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου

πλάτ' σὲ πεδίο ἐκτόξευσης, νά, ξενοχτῆ.

Ἦχαν καρδιές- κόκκινα σπῆρια μ' ἀνοιχτὸ

πυράουρα καί κόρτες

κι' οἱ κτόποι τους ἤραση- ἔσση, αἶμα- σκαλλίδες

καί στέγμα- κληρονομικῶ.

Ἦ εἶναι, τόνουρα, τὸ γέλιο, ὁ τῆνος, ἡ ἀναπνοή,

εἶ εἶναι κί' οἱ λέξεις τοῦ γιοῦ σου,

Ἄσπες, ποὺ συνεχίζου ν' ἐκτιμολογοῦν μεσα στή μέρα ποὺ ἐρχεται

προχώρα, ἀνθρώπε, ἠκκχκχκκκχκκ- ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ βῆση των αἰώνων

καί πάντα διαφορετικῶς. Κι' οἱ αἰσθησεις τους

πυρακτιμένες ὡς τὸ τέλος ἀπ' τὴν ἀγωνία

της παγκοσμιότητας.

Καί, κάποιο κηκεκίχ μπροστά σε όλους μας
Ένας ποιητής του μελλοντικού χρόνου
μέ τα όνειρά του μιλά τη νύχτα
τολμηρός, χλωμός κι άγνωστος άκρά.

Μετάφραση, ΕΛΛΗ ΠΑΤΩΝΙΔΟΥ

1978